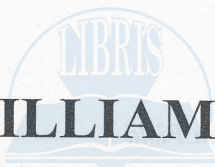

CLASICII LITERATURII UNIVERSALE

SHAKESPEARE

MACBETH

WILLIAM SHAKESPEARE

Macbeth

Tragedie în cinci acte

Traducere de P.P.Carp

Prefață de Lucian Pricop

EDITURA CARTEX 2000

București, 2016

CUPRINS

Atunci când ficțiunea este mai presus de realitate.....	7
Actul I	11
Actul II	37
Actul III	57
Actul IV	82
Actul V	110

...când Ștefan cel Mare, regele Moldovei, a murit, în urma unei epidemii de holeră, ar fi rămas văduvă în urma decedării soțului ei, Călugăreasa Mac Macbeth, Macbeth ar fi luat-o de soartă. După moartea lui, survenită în 1057, Macbeth ar fi fost înlocuit în cârmă de către zăpăcitul și zăpăcitul și Călugăreasa, un om care va fi fost ucis în 1058.

Pentru Shakespeare, Macbeth ar fi rămas un purtător de războaie în țara sa, cu o biografie în fel de plină de sânge precum cea a lui Malcolm al II-lea sau al III-lea Canmore.

Cu Shakespeare, care a scris tragedia *Macbeth* în anul 1605, biografia regelui Scoției devine o esență a unei creații literare în care crima naște crima. În primul act, asasinat la ocazia unei lupte în care generalii lui Duncan, cei Elfin, Macbeth și Banquo, au fost uciși, o armată de răzvrătiți, înarmați cu săbii, cu oțel și cu întinări de apăsare a trei chipuri de femei care poartă bărbi și, cu oțelul și oțelul și a vesperelor... și așa, așa a fost scris de pe altă parte. Prima îl conștientizează pe Macbeth că omul de răz (sau) de Glamis (ceea ce chiar era, a fost) - cu numele de rege de Cawdor, iar a treia, în fine, îi dă banul, gloriile... Slava fie, cel care în curând va fi rege! După care toate acestea se transformă

PERSONAJELE

DUNCAN, *regele Scoției*

MALCOLM > *fiii lui*

DONALBAIN > *fiii lui*

MACBETH > *generali ai oștirii regale*

BANQUO

MACDUFF

LENNOX

ROSS > *nobili scoțieni*

MENTEITH

CAITHNESS

ANGUS

FLEANCE, *fiul lui Banquo*

SIWARD, *conte de Northumberland, generalul oștirii
engleze*

TÂNĂRUL SIWARD, *fiul lui*

SEYTON, *un ofițer din armata lui Macbeth*

Copilul lui Macduff

Un doctor englez și un doctor scoțian

Un ofițer, un portar, un moșneag

LADY MACBETH

LADY MACDUFF

Camerista lady-ei Macbeth

HECATE ȘI TREI VRĂJITOARE

Lorzi, nobili, ofițeri, ucigași, curieri

Umbra lui Banquo și alte apariții

Scena: Scoția. La sfârșitul actului al patrulea: Anglia.

ACTUL I

SCENA ÎNTÂI

*O luncă; tunete și trăsnete
(Trei vrăjitoare intră pe scenă)*

ÎNTÂIA VRĂJITOARE

Pe când ne găsim noi iar la un loc
Cu ploaie, cu tunet, sub cerul în foc?

A DOUA VRĂJITOARE

Gălăgia
Stâmpărată,
Bătălia
Câștigată
Ne adună
Împreună.

A TREIA VRĂJITOARE

Atunci dar intr-amurgul?

ÎNTÂIA VRĂJITOARE

În ce loc?

A DOUA VRĂJITOARE

Pe luncă.

A TREIA VRĂJITOARE

Cu toate să venim,
Pe Macbeth acolo avem să-l întâlnim.

ÎNTÂIA VRĂJITOARE

Motanul mă strigă.

A DOUA VRĂJITOARE

Pe mine Broscoiul.

A TREIA VRĂJITOARE

Îndată, îndată!

TOATE

Urâtul e frumos, frumosul este urât:
Plutește printre neguri și aer împutit.

SCENA A DOUA

*O câmpie întinsă lângă Forres.
Vuiet de bătaie. Regele Duncan, Malcolm, Donalbain,
Lennox cu suita lor intră pe scenă.
Un ostaș rănit le iese înaintea.*

DUNCAN

Cine-i omul acesta rănit și plin de sânge?
Din halul lui se vede că poate să ne spună
Cum stă acum răscoala.

MALCOLM

Acesta e viteazul

Ce, ca un bun ostaș, de dușmani m-a scăpat.
Amice, sănătate! Fă regelui raport
De crunta-ncăierare precum o ai lăsat.

OSTAȘUL

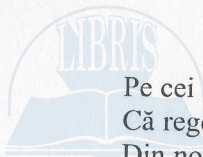
Era nehotărâtă; ca doi înotători
Ce-n luptă se cuprind paralizându-și arta.
Netrebnicul Macdonwald (făcut a fi rebel,
C-așa îl trebuiesc drăciile naturii
Ce-n jurul lui roiesc) fusese ajutat
De dincolo de mare de dușmani ne-nfricați;
Și Fortuna, zâmbind la ticăloasa harță,
Părea, deși-n zadar, a rebelului amantă;
Căci eroicul Macbeth – el merită porecla –
Disprețuind Fortuna, cu spada ridicată,
Ce fumega fierbinte de-al dușmanilor sânge,
Al gloriei iubit, străbate neînvins
Pân' ce se-ntâlnește cu sclavul de rebel,
Și nu l-a strâns de mână să-i zică ziua bună,
Pân-a nu-l spinteca din creștet la buric
Ș-a-nfîge capul lui pe zidurile noastre.

DUNCAN

O, viteazul meu văr! Scumpul meu amic!

OSTAȘUL

Precum de multe ori cu soarele-mpreună
Pornesc furtuni cumplite și trăsnete grozave
Ce sfărâmă corăbii, așa dintr-un izvor
Ce promitea sperare, ieșit-a desperare.
Ascultă-nalte Rege: abia de fugărise
Dreptatea oțelită prin mare vitejie

Pe cei nerușinați și sprinteni de picior,
Că regele Norveg, chitind folosul său,
Din nou ne-nvălui cu netrudite oști.

DUNCAN

Și n-a desbărbătat această năvălire
Pe generalii mei, pe Macbeth și pe Banquo?

OSTAȘUL

Ca vrabia pe vultur sau iepurii pe leu.
La dreptul să vorbesc, eu trebuie să spun
Că semănau c-un tun ce prea tare-ncărcat
Trăsnește îndoit. Așa se aruncară
Pe dușmani îndoind loviturile lor...
Vroiau ei să se scalde într-o baie de sânge
Sau să inaugureze o nouă Golgota?
Nu pot să știu...
Mă doare însă rana și cere ajutor.

DUNCAN

Întocmai ca și rana îți șade vorba bine:
Onoare izvorăște bogat din amândouă.
Să i se deie doctori.

(Ostașul iese. Ross și Angus vin.)

Cine vine-acolo?

MALCOLM

Ilustrul Than de Ross.

LENNOX

Ce grabă-n ochiul său!

Așa se uită cei ce au minuni de spus.

ROSS

Păzească Dumnezeu pe Rege!

DUNCAN

De unde vii, scumpe Than?

ROSS

De la Fife, mare rege, unde steagul norveg
Îngână pe zefiruri ș-adie răcoreala
Armatelor noastre.

Norvegul în persoană cu cete-nfricoșate
Și ajutat de Cawdor, nedemnul trădător,
Pornise cruda luptă, până ce a Belonei
Nebiruitul mir, cu nu mai mică forță,
S-aruncă-n contra lui, spadă-n contra spadă,
Și braț în contra braț, îngenunchind astfel
Sumeața-i îndârjire: a spune-ntr-un cuvânt,
Suntem biruitori!

DUNCAN

O, ce izbândă mare!

ROSS

Încât acum Sven, regele norveg,
Imploră împăcare; noi însă n-am permis
Să-ngroape pe-ai săi, până ce n-a depune
La sfântul Columban o sută mii de galbeni
În tezaurul public.

DUNCAN

Cât pentru Thanul Cawdor
Vroim să nu trădeze mai mult iubirea noastră.
Du-te, anunță-i moartea și cu fostul său rang
Salută-l pe Macbeth.